

ved boende Lodsejere „begærede“ at faa dette Baand lagt paa Strandlodderne, blev det ogsaa lagt. Det er en ren Misforstaaelse, som jeg ikke tvivler om, at det ærede Medlem for Fredensborg med den Oprigtighed, som jeg i saa høj Grad paa-skønner hos ham, vil indrømme, naar han faar Sagen tænkt nærmere igennem. Jeg vil dog paa ny betone den Fare, som er ved denne Sag, den Praksis nemlig, som er fremkommen med Hensyn til Synsmændenes Forhold til Rekvirenterne, og det vil jeg gøre netop i denne Forbindelse, da det netop er det, som bevirkede, at vi fra vort Standpunkt ikke kunde gaa ind paa det Mæglingsforslag, eller hvad jeg skal kalde det, som det ærede Medlem for Odense og det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) stillede i Fjor, og som i Dag ogsaa er blevet omtalt fra anden Side, vistnok fra det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Boj-sen). Det gik jo ud paa at overlade Afgørelsen af, hvorvidt Servitutten skulde lægges paa en Strandbred, til Synsmændene. Det kan jeg ikke gaa med til, fordi jeg ikke har den Tillid til Synsmændenes Upartiskhed, som jeg gerne vilde have. Det ærede Medlem her ved Siden af mig kan nok saa meget bebrejde mig det og paakalde imod mig Fordømmene i den Henseende, men Erfaringer og ogsaa Udtalelser fra anden Side her i Dag vise dog, at jeg har Ret, og at der i Synsmændenes Stilling til denne Sag er kommet en Skævhed ind, som ikke kan rettes, uden at vi komme bort fra det, som nu er gældende Ret.

Hvad angaar Slutningsbestemmelsen i § 1 om disse løse Smaasten, skal jeg kun gøre den Bemærkning til det ærede Medlem for Fredensborg, som rettede en „mild Bebrejdelse“ imod mig — jeg takker det ærede Medlem, fordi de to Bebrejdelser, han rettede mod mig, begge vare milde — fordi jeg ikke havde stillet Forslag om at begrænse denne Bestemmelse til Fiskeribrug eller Fiskere. Jeg synes oprigtigt talt, at det havde ligget lige saa nær for det ærede Medlem at stille Ændringsforslag i saa Henseende som for mig, der overhovedet ikke har indladt mig paa at stille Realitetsforslag ved eget Initiativ ved denne Sags Behandling i Aar, og det saa meget mere som jeg ved første Behandling angav Grunden — det var for øvrigt kun en Gentagelse fra i Fjor — hvorfor vi ikke havde begrænset Bestemmelsen paa denne Maade; nemlig den, at vi ikke vilde gaa disse Strandlodsejere for nær. Og naar

nu det ærede Medlem ved, hvor jeg er bleven angrebet, fordi jeg vilde gaa disse Strandlodsejere for nær, synes jeg, han maatte kunne forstaa, at jeg ikke til Skade for Ejerne nu ønskede at stille Forslag om at gaa væk fra det, som vi i Fjor vare enige om. Men havde det ærede Medlem stillet Forslag derom til 2den Behandling, tvivler jeg ikke om, at jeg vilde have fulgt ham, og det synes jeg ogsaa, mine Udtalelser ved første Behandling vilde have kunnet sige ham.

Der er dernæst fremkommet Indvendinger fra det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds med Hensyn til § 4 i Forbindelse med den af ham saa meget bekæmpede Bestemmelse i § 1. Det ærede Medlem sagde nemlig, at der ikke i § 4 var bestemt, at den udyrkede Strandbred skulde afmærkes, og at der derfor her blev et Omraade, hvor Prokuratorer og Domstole — dem slog han dog i Hartkorn — kunde faa deres Fingre ind — hvilket han haabede, alle „praktiske Landmænd“ var imod — medens det ellers var Synsmændene, som skulde træffe Afgørelsen, hvilket de praktiske Landmænd godt kunde være tjente med. Dette beror paa en Misforstaaelse af det ærede Medlem, som det gør mig ondt, at han som halvvejs Prokurator kunde gøre sig skyldig i. Det er jo nemlig saaledes, at Afmærkningen nødvendigvis kommer til at gælde for begge Dele. Afmærker man Ydergrænserne for Forbudsomraadet i Nord og Syd paa en Kyst, som strækker sig fra Nord til Syd, idet man sætter Mærker ved Nord- og Sydenderne, er derved med samme Nøjagtighed nøjagtig angivet, hvor langt Forbudet strækker sig op i Landet saavel som ud i Vandet: ud i Vandet, saa langt de Tal, som skulle findes paa Pladerne, angive, og op i Landet saa langt Strandbredden er udyrket og blottet for Græsvækst. Det var der, det ærede Medlem sagde, at Domstolene og Prokuratorerne fik en Finger ind, fordi man ikke overlod til Synsmændene, om denne udyrkede Strandbred skulde fredes, medens det derimod var overladt til dem med Hensyn til Forstranden. Men det er jo, som jeg sagde før, en fuldstændig Misforstaaelse. Forskellen er den, at vi overlade til Synsmændene ene at afgøre, hvor vidt Forstranden skal fredes, og saa slaa vi fast, ikke gennem Domstole og Prokuratorer, men gennem Lovens Afgørelse deraf, at dette ogsaa skal gælde for den udyrkede Strandbred. Naar saa en af disse to Dele, hvori Forbudet kan siges at falde, overtrædes enten derved, at Eje-